

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **T-Mobile Czech Republic a. s.**, IČO: 649 49 681
sídlem Tomíčкова 2144/1, 148 00 Praha 4
zastoupen advokátem JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**,
sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9
zastoupen advokátkou Mgr. Janou Pattynovou, LL.M.
sídlem Perlová 317/5, 110 00 Praha 1

za účasti osoby na řízení
zúčastněné: **Český bezdrát s. r. o.**, IČO 259 02 415
Sídlem Zámečnická 592, 742 58 Příbor

o žalobě proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 24. 6. 2021, č. j. ČTÚ-22 266/2021-603,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal určení nicotnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „Rada ČTÚ“), kterým bylo k rozkladu žalobce potvrzeno rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „předsedkyně Rady ČTÚ“ či „prvostupňový správní orgán“) ze dne 24. 3. 2021, č. j. ČTÚ-40 644/2020-606/X.vyř., jímž bylo vyhověno návrhu obchodní společnosti Český bezdrát s. r. o. (dále též „osoba na řízení zúčastněná“) ve sporu mezi podnikateli v elektronických komunikacích o uložení povinnosti odpůrci (tj. žalobci) uzavřít s navrhovatelem (tj. Český bezdrát s. r. o.) dodatek ke smlouvě o propojení č. 025562-000-00, jehož předmětem je snížení cen za datové služby, poskytované odpůrcem navrhovateli na základě smlouvy o propojení, o 41 % podle § 108 odst. 1 písm. g) a § 127 odst. 1, 4 ve spojení s § 80 odst. 7 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) s tím, že po právní moci rozhodnutí bylo na jedné straně stanoveno oprávnění navrhovatele vyzvat odpůrce k uzavření daného dodatku, čímž by došlo k nahrazení dosud platného ujednání o ceně mobilních dat, a na straně druhé povinnost odpůrci uzavřít dodatek nejpozději do 30 dnů ode dne obdržení této písemné výzvy.
2. Ze správního spisu vyplynulo a mezi účastníky nebylo sporným, že navrhovatel (Český bezdrát s. r. o.) podal k Českému telekomunikačnímu úřadu (dále též „ČTÚ“ též „žalovaný“) návrh na rozhodnutí sporu dle § 127 zákona o elektronických komunikacích mezi podnikateli v elektronických komunikacích o uložení povinnosti odpůrci uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o propojení, jehož předmětem je snížení cen za datové služby, poskytované odpůrcem navrhovateli na základě smlouvy o propojení, o 41% (dále též „návrh“). Navrhovatel tvrdil, že odpůrce s ním neuzavřel nový cenový dodatek ke smlouvě o propojení, kterým by byly sníženy ceny za mobilní data, účtované odpůrcem navrhovateli tak, aby odrážely faktickou cenovou situaci na trhu. Navrhovatel byl přitom přesvědčen, že cenová regulace na trhu je nevyvážená, jelikož odpůrce mu podle dosavadního ceníku v Příloze č. 9 smlouvy o propojení účtuje velkoobchodní ceny v cenové hladině roku 2016, zatímco v mezidobí došlo na maloobchodním trhu mobilních dat k výraznému poklesu cen, kdy i sám odpůrce účtuje svým maloobchodním zákazníkům ceny nižší, než které účtuje svým velkoobchodním partnerům. Navrhovatel poukázal na § 78 zákona o elektronických komunikacích, dle kterého byla smlouva s odpůrcem uzavřena, a proto měl za to, že zde existuje povinnost odpůrce k propojení sítí v jeho prospěch, a jelikož se spor týká povinnosti uložené zákonem o elektronických komunikacích, dospěl k závěru o věcné příslušnosti Předsedkyně Rady ČTÚ k jeho vyřešení.

3. Předsedkyně Rady ČTÚ rozhodnutím ze dne 24. 3. 2021 návrhu osoby na řízení zúčastněné vyhověla. Ke své věcné příslušnosti rozhodnout spor uvedla, že smlouva o přístupu a propojení sítí je jakožto smluvní typ upravena v § 78 až § 80 zákona o elektronických komunikacích, když tato nebyla uzavřena na základě (neexistující) referenční nabídky, nýbrž jako komerční vztah mezi dvěma podnikateli v elektronických komunikacích. V evidenci smluv o propojení a o přístupu, uzavřených mezi podnikateli v elektronických komunikacích je vedena i smlouva uzavřená mezi žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou ze dne 20. 4. 2015 o propojení uzavřená dle § 78 zákona o elektronických komunikacích. Upozornila na to, že navrhovatel se v návrhu domáhá vydání rozhodnutí o uložení povinnosti odpůrci uzavřít s ním nový cenový dodatek ke smlouvě, přičemž dovozuje, že odpůrce je fakticky v postavení podniku s významnou tržní silou. Předsedkyně Rady ČTÚ vysvětlila, že dle § 56 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích musí cenové regulaci předcházet určení soutěžitele podnikem s významnou tržní silou, a to na základě analýzy relevantního trhu dle § 51 zákona o elektronických komunikacích. Až v případě zjištění, že trh není efektivně konkurenční, ČTÚ jako součást výsledků analýzy uvede návrh na stanovení podniku s významnou tržní silou a návrh povinností dle zákona. Po veřejné konzultaci výsledků analýzy relevantního trhu a po vydání stanoviska Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže může být konkrétní soutěžitel určen podnikem s významnou tržní silou rozhodnutím ČTÚ dle § 51 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích a lze mu uložit konkrétní povinnosti k nápravě nerovnováhy relevantního trhu. Předsedkyně Rady ČTÚ uvedla, že z vlastní úřední činnosti je jí známo, že v současné době není provedena analýza relevantního trhu č. 5 – velkoobchodní trh přístupu k mobilním službám podle opatření obecné povahy č. OOP/1/12.2019-11, jímž se mění opatření obecné povahy č. OOP/1/04.2015-2, kterým se stanoví relevantní trhy v oboru elektronických komunikacích, včetně kritérií pro hodnocení významné tržní síly, č. j. ČTÚ-37 393/2019-611 ze dne 18. 12. 2019. Proto dosud nemohla být potvrzena nerovnováha na relevantním trhu, nemohlo být vydáno rozhodnutí o určení odpůrce podnikem s významnou tržní silou, tudíž nemůže být uplatněna cenová regulace a nelze vydat rozhodnutí o ceně za jeho služby [dle § 84 odst. 1, 2 písm. h) a odst. 3 zákona o elektronických komunikacích]. Dále k osobní podmínce věcné příslušnosti správního orgánu konstatovala, že ji má rovněž za splněnou, když obě strany sporu jsou osobami vykonávajícími komunikační činnost, navrhovatel pod obchodní značkou Eri český bezdrát působí jako virtuální operátor v mobilní síti odpůrce.
4. Co se týče věcného posouzení návrhu, Předsedkyně Rady ČTÚ konstatovala, že podstatnou otázkou při posouzení sporu bylo stanovit přiměřenost navržené úpravy velkoobchodních cen ve vztahu k soutěžnímu prostředí na maloobchodním a velkoobchodním trhu mobilních dat. V rámci tohoto posouzení vycházela ze stanoviska mediace, obsaženého v přípisu ze dne 27. 5. 2020, č. j. ČTÚ-27 937/2020-611 (dále též „stanovisko ČTÚ“), ze kterého vyplynulo, že navrhovaný pokles velkoobchodních cen datových služeb o 41 % nepřekračuje procento poklesu průměrných maloobchodních cen, a proto dospěla k závěru, že návrh je přiměřený. Taktéž se věnovala posouzení toho, zda navrhované velkoobchodní ceny za mobilní data nejsou pro odpůrce podnákladové, což vyplynulo z § 56 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Ze své úřední činnosti měla za osvědčené, že snížením stávajících velkoobchodních cen ve smlouvě nedojde u odpůrce k poklesu cen pod nákladově orientovanou úroveň, tudíž ani k porušení zákona. Postoj odpůrce, jenž odmítl narovnaní tržního prostředí na trhu č. 5 ve vztahu

k navrhovateli a trvá na velkoobchodních cenách účtovaných navrhovateli za mobilní data, v cenové úrovni ke dni 1. 5. 2016, označila za rozporný se zásadou poctivosti.

5. Žalobce podal proti rozhodnutí Předsedkyně Rady ČTÚ rozklad, v němž namítal nicotnost rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Poukázal již na návetí výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí bylo vydáno dle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, avšak k aplikaci daného ustanovení neměl za splnění zákonné podmínky. Nad to se spor dle jeho názoru netýká propojení sítí, nýbrž jen ceny přístupu ke službě virtuálních sítí dle § 78 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích. ČTÚ je oprávněn zasahovat do komerčních vztahů mezi operátory a ukládat cenovou regulaci jen dle § 56 a násl. zákona o elektronických komunikacích, a to na základě analýzy relevantních trhů a určení podniku s významnou tržní silou, což se nestalo. V rozkladu namítal i nesprávnost a nezákonnost prvostupňového správního rozhodnutí.
6. Rada ČTÚ žalobou napadeným rozhodnutím rozklad žalobce zamítla a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdila, jelikož se plně ztotožnila s právním posouzením věci zaujatým Předsedkyní Rady ČTÚ. K namítané nicotnosti rozhodnutí uvedla, že podkladem pro vydání prvostupňového správního rozhodnutí nebylo ustanovení § 127, nýbrž § 80 odst. 7 ve spojení s § 80 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Ustanovení § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích stanoví, že v případě, kdy nedojde k uzavření písemné smlouvy o přístupu nebo o propojení sítí do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, rozhodne ČTÚ na základě návrhu smluvní strany spor o přístupu nebo propojení postupem dle § 127. Dále ustanovení § 80 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích uvádí, že na změny a dodatky smlouvy o přístupu nebo o propojení se použije odstavce 4 až 7 obdobně. Oproti tomu je ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích širší (s obecnější formulací), má za účel pokrýt větší množství sporů bez konkrétních názvů smluv. Rada ČTÚ nesouhlasila s právním výkladem zaujatým žalobcem, jelikož dle § 127 zákona o elektronických komunikacích, když spor dle citovaného zákonného ustanovení může vyvstat i mezi osobami vymezenými v § 7, tj. osobami vykonávajícími komunikační činnost, pak se takovýto spor musí týkat povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích anebo na jeho základě. Dané řízení bylo toliko vedeno „*postupem*“ (sic!) podle § 127 zákona o elektronických komunikacích, aniž by musely být splněny předpoklady pro založení sporu, který by bylo možno rozhodnout dle § 127 odst. 1. Přičemž není zapotřebí zejména zkoumat, zda se spor týká povinností uložených zákonem nebo na jeho základě, což je podpořeno i tím, že jde o takový druh sporu, s jehož vznikem zákon přímo počítá, tj. spor o přístupu nebo propojení, což není zapotřebí odůvodňovat. V daném případě bylo předmětem sporu sjednání dodatku ke smlouvě uzavřené dle § 78 a násl. zákona o elektronických komunikacích, tato skutečnost je dostačující pro závěr, že na základě návrhu kterékoliv smluvní strany bude vzniklý spor o přístupu nebo propojení řešen dle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Rada ČTÚ odmítla argumentaci žalobce, že § 79 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích neukládá podnikatelům povinnost uzavřít smlouvu o propojení, ale pouze jednat o ní, má způsobovat nicotnost správního rozhodnutí. Nesouhlasila s tím, že ČTÚ může dle zákona o elektronických komunikacích rozhodovat jen spory mezi podnikateli, kdy jedna ze smluvních stran je podnikem s významnou tržní silou. Poukázala v tomto směru na § 128 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, které připouští přijetí návrhu ČTÚ, i když žádná ze smluvních stran není subjektem s významnou tržní silou. Zdůraznila, že v nyní

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

posuzovaném případě se jedná o nápravu konkrétní smluvní nerovnováhy dle § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích, rozhodnutí tak lze vydat, aniž by musela být posouzena existence významné tržní síly. Nápravná opatření (dle § 51 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, včetně cenové regulace) mají širší zaměření a výraznější dopad, než jaký může mít provedení úpravy v konkrétním smluvním vztahu. Taktéž Rada ČTÚ neshledala důvodnými rozkladové námitky, jimiž žalobce brojil proti nezákonnosti rozkladem napadeného rozhodnutí.

II.

Obsah žaloby

7. Žalobce v žalobě předně zdůraznil, že obě napadená správní rozhodnutí jsou nicotná, jelikož byla vydána věcně nepřislušnými správními orgány. Nicotnost správních rozhodnutí je jedinou žalobní námitkou, což v souladu se závěry zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů v usnesení ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 – 25 zakládá pravomoc zdejšího soudu ve věci rozhodnout.
8. Nicotnost žalobou napadených rozhodnutí pak žalobce spatřoval právě v absolutní věcné nepřislušnosti Rady ČTÚ vydat rozhodnutí závazně určující povinnost žalobce uzavřít s osobou na řízení zúčastněnou dodatek ke smlouvě o propojení č. 025562-000-00, jehož předmětem je snížení cen za datové služby, poskytované odpůrcem navrhovatelí na základě smlouvy o propojení, o 41 % podle § 108 odst. 1 písm. g) a § 127 odst. 1, 4 ve spojení s § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích. Žalobce však byl přesvědčen, že v dané věci nebyly naplněny zákonné předpoklady, které by umožnily Radě ČTÚ postupovat dle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Dle žalobce musí být v případě postupu dle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích kumulativně splněny následující podmínky: (i) spor se týká osob, které vykonávají komunikační činnosti (dle § 7) a (ii) spor se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Přičemž v dané věci je splněna toliko první podmínka, tj. podmínka statusu účastníků (vykonávají komunikační činnosti). Spor se však netýká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě. Předmětem sporu totiž byl „spor mezi podnikateli v elektronických komunikacích o uložení povinnosti odpůrci uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o propojení, jehož předmětem je snížení cen za datové služby, poskytované odpůrcem navrhovatelí na základě smlouvy o propojení, o 41 %“. Žalobce upřesnil, že navrhovatel (osoba na řízení zúčastněná) žádala o uzavření dodatku, kterým mělo dojít ke snížení ceny služby velkoobchodního přístupu do mobilní sítě žalobce. Jedná se o službu, která je osobě na řízení zúčastněné jakožto virtuálnímu operátorovi poskytovaná žalobcem v jeho síti, a kterou uceleně a samostatně upravuje Příloha č. 9 Smlouvy o propojení, označená „Služba MVNE“, Podmínky poskytované služby MVNE, včetně cenových podmínek, byly sjednány v příloze č. 9 Smlouvy o propojení z důvodů administrativní úspory. Dohoda o službě MVNE představuje ale samostatný smluvní vztah, jehož obsahem není propojení veřejných komunikačních sítí dle § 78 odst. 1 písm. h) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž přístup ke službě virtuálních sítí dle § 78 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích. Žalobce akcentoval, že smlouva o připojení a její Příloha č. 9 byly uzavřeny dobrovolně oběma stranami. Správní orgány ve svých rozhodnutích ani neidentifikovaly jakou smlouvu, která by vyplývala ze zákona o elektronických

komunikacích, měli účastníci povinnost uzavřít; naopak potvrdily, že taková povinnost zde neexistovala.

9. Zásadně nesouhlasil s tím, že by pro založení pravomoci a působnosti ČTÚ rozhodnout daný spor stačilo naplnění podmínek § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích, a že spor měl být pouze rozhodován *postupem* dle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Pouhým odkazem na § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích nelze založit pravomoc žalovaného rozhodnout danou věc, byť na § 127 zákona o elektronických komunikacích odkazuje; nicméně nezakládá splnění podmínek dle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Rozhodnout spor dle § 127 zákona o elektronických komunikacích přitom lze jen postupem podle odstavce 1 tohoto ustanovení. Obě žalobou napadená rozhodnutí shodně ve výroku odkazují na § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, argumentace Rady ČTÚ je tedy dle žalobce založena na předpokladu, že je možné rozhodnout podle dispoziční části § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, aniž by byla naplněna hypotéza této zákonné normy. Tento postup žalobce označil za nepřipustný, jelikož i když je spor „pouze rozhodován postupem podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, musí být naplněna podmínka, že se týká povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, jinak jej nelze rozhodnout.
10. Žalobce namítal, že Rada ČTÚ žalobou napadeným rozhodnutím obchází zákonné meze své rozhodovací pravomoci, jelikož tím excesivně zasahuje do smluvní volnosti smluvních stran formou nastavení konkrétní ceny, za kterou budou příslušné služby jednou stranou straně druhé poskytovány. Jedná se tak fakticky o regulaci cen, byť s účinky pro konkrétní smluvní strany. Upozornil, že žalovaný má zákonem stanovené právní nástroje, kterými je oprávněn do smluvních vztahů v oblasti telekomunikací vstupovat a ceny regulovat, pokud jsou splněny zákonné důvody. Tímto nástrojem je určení podniku s významnou tržní silou podle § 51 zákona o elektronických komunikacích. Takový postup však předpokládá splnění zákonem definovaných podmínek, spojených s nezbytností prokázání regulace; žalovaný však těmito zákonným požadavkům nedostál, nepřistoupil k provedení analýzy relevantních trhů atp. Žalobce byl přesvědčen, že úprava zákona o elektronických komunikacích je postavena na koncepci pouze nezbytné regulace, kdy jejím předpokladem je řádná analýza podmínek trhu a kdy v případě zjištění selhání trhu musí být přistoupeno k vydání nápravných opatření přiměřených ke zjištěné tržní disfunkci. Uvedené odpovídá i cílům unijních směrnic, z nichž zákon o elektronických komunikacích vychází, zejména jde o Směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1972 ze dne 11. 12. 2018, kterou se stanoví evropský kodex pro elektronické komunikace (dále též „EECC směrnice“). Žalobce pak shrnul, že žalobce nebyl označen za podnik s významnou tržní silou, tudíž mu nemohly být uloženy povinnosti, případně uplatněna cenová regulace ve vztahu ke službě MVNE. Žalobce byl přesvědčen, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí správními orgány došlo k obcházení procedury dle § 51 zákona o elektronických komunikacích, tudíž žalobou napadená rozhodnutí nemají žádný zákonný podklad a jsou v rozporu se základními principy regulace v oblasti telekomunikací.
11. Žalobce proto navrhl soudu, aby rozhodl tak, že žalobou napadená rozhodnutí jsou nicotná.

III.

Vyjádření žalované a osoby na řízení zúčastněné

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13. 9. 2021 odmítl veškeré žalobní námitky, jelikož byl přesvědčen o tom, že žalobou napadené rozhodnutí není nicotné. Český právní řád po vzoru evropského regulačního rámce přikládá smlouvám o přístupu a propojení specifickou důležitost, jelikož propojení, přístup a interoperabilita mezi sítěmi jednotlivých operátorů je zcela stěžejní pro fungování trhu elektronických komunikací. Regulačním úřadům v EU (v ČR jde o žalovaného) je uložena povinnost arbitra případných sporů, které mohou v souvislosti se smlouvami o přístupu a propojení vzniknout. Uvedené potvrzuje směrnice EECC v čl. 69. Pravomoc žalovaného je obecně vymezena v § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích; konkrétní typy sporů, které je žalovaný oprávněn rozhodovat, je vymezen např. v § 72a odst. 4, § 127 odst. 1 věta první, § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích. § 127 zákona o elektronických komunikacích, je zvláštním ustanovením ve vztahu k § 141 správního řádu a stanoví procesní podmínky postupu žalovaného pro vydání rozhodnutí ve sporu o přístupu nebo propojení. Žalovaný byl přesvědčen, že pravomoc žalovaného rozhodnout spor vyplývá již ze samotného ustanovení § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích, není tak zapotřebí ani zkoumat podmínky v § 127 odst. 1 věta první zákona o elektronických komunikacích.
13. Žalovaný zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí není správní soud oprávněn přezkoumat, jelikož předmětem sporu je soukromoprávní závazek (viz rozhodnutí NSS ze dne 31. 10. 2019, č. j. Na 194/2019 – 10). Na danou věc nelze vztáhnout ani závěry zvláštního senátu v usnesení ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 – 25, jelikož žalobou napadené rozhodnutí neobsahuje v žádném případě takové vady, které by byť i jen teoreticky mohly vyvolávat jejich nicotnost. Přičemž žalobce se podanou žalobou *de facto* domáhá přezkumu správnosti správních rozhodnutí. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 žalobu dle části páté zákona č. 90/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění rozhodném (dále jen „o. s. ř.“) která je vedena pod sp. zn. 11 C 128/2021 a kde napadá nezákonnost rozhodnutí žalovaného a argumentuje zcela stejným způsobem jako v nyní podané žalobě.
14. Žalovaný dodal, že jeho pravomoc dle § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích je klíčovou pravomocí pro zajištění fungování služeb elektronických komunikací v ČR. Popření této pravomoci žalobce by znamenalo rezignaci na možnost žalovaného zajistit funkčnost sítí elektronických komunikací, která musí být pro některé typy sítí a služeb nutně založena na jejich vzájemném propojení. Zcela odmítl veškerá výkladová východiska žalobce při výkladu dotčených zákonných ustanovení. Nesouhlasil ani s názorem žalobce, že by neměl být příslušný rozhodnout spory dle § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích, když neprovedl analýzu relevantních trhů dle § 51 a násl. zákona o elektronických komunikacích.
15. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl, příp. odmítl pro nepřijatelnost.
16. Osoba na řízení zúčastněná ve vyjádření ze dne 29. 8. 2021 uvedla, že se žalobou nesouhlasí, když žalobce je v postavení monopolní společnosti, která vůči ní jedná z pozice síly bez vzájemného jednání o smluvních podmínkách či o ceně. Upozornila i na nepoctivé jednání žalobce, proto shodně se žalovanou navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

IV. Posouzení žaloby

17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]).
18. Soud rozhodl o žalobě postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., tedy bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas.
19. Soud uvádí, že jádrem sporu mezi účastníky je právní otázka posouzení nicotnosti jak prvostupňového, tak druhostupňového správního rozhodnutí.
20. Předmětem řízení před správními orgány byla žádost osoby na řízení zúčastněné podaná k Předsedkyni Rady ČTÚ o rozhodnutí sporu mezi podnikateli v elektronických komunikacích o uložení povinnosti žalobci uzavřít s osobou na řízení zúčastněnou dodatek ke smlouvě o propojení, jehož předmětem je snížení cen za datové služby, poskytované žalobcem osobě na řízení zúčastněné na základě smlouvy o propojení podle § 108 odst. 1 písm. g) a § 127 odst. 1, 4 ve spojení s § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích. Soud opakuje, že Předsedkyně Rady ČTÚ žádosti osoby na řízení zúčastněné vyhověla, přičemž po právní moci rozhodnutí vzniklo osobě na řízení zúčastněné oprávnění vyzvat žalobce k uzavření předmětného dodatku ke smlouvě (čímž by došlo k nahrazení dosud platného ujednání o ceně mobilních dat) a žalobci povinnost s osobou na řízení zúčastněnou takovýto dodatek uzavřít ve lhůtě 30 dnů.
21. Ve věci není sporu o tom, že žalobce i osoba na řízení zúčastněná jsou soukromoprávními subjekty, podnikateli v oblasti telekomunikačních služeb, kterým byla žalobou napadeným rozhodnutím uložena povinnost uzavřít spolu soukromoprávní smlouvu, resp. dodatek ke smlouvě, na jejímž základě vznikne soukromoprávní vztah, tj. ujednání o ceně mobilních dat.
22. Soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům osob, nyní přezkoumávaná věc se týká soukromého práva, nicméně vyslovit nicotnost rozhodnutí vydaného správním orgánem náleží soudu ve správním soudnictví i v situaci, kdy bylo nicotné rozhodnutí vydáno v soukromoprávní věci, neboť občanský soudní řád neupravuje možnost soudů vyslovit nicotnost správního rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na usnesení zvláštního senátu ze dne 5. 3. 2012, č. j. Konf 53/2011 – 25, v němž bylo konstatováno, že soud v řízení podle části páté o. s. ř. nepřezkoumává zákonnost správních rozhodnutí a nerozhoduje kasatorním způsobem. Před tímto soudem je naopak celá věc (spor či jiná právní věc) znovu projednána (v mezích podané žaloby s výjimkami obsaženými v § 250f o. s. ř.). Pokud má soud za to, že ve věci mělo být rozhodnuto jinak, než rozhodl správní orgán, sám ve věci rozhodne rozsudkem. Tento rozsudek nahrazuje rozhodnutí správního orgánu (§ 250j o. s. ř.). Vyslovení nicotnosti rozhodnutí však nelze považovat za nahrazení tohoto rozhodnutí: nahrazením má zákon zjevně na mysli úkon soudu, jímž se stanoví práva a povinnosti účastníků soukromoprávního vztahu. Deklaratorní výrok o nicotnosti rozhodnutí tomuto požadavku neodpovídá, soud by v takovém případě ničeho nenahrazoval. (...) Nelze zapomínat, že nicotnost je pouze druhem vady rozhodnutí, a jako taková musí být v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod podrobena soudní kognici,

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

lhostejno ve které větvi soudnictví. Bylo by v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, pokud by některá správní rozhodnutí (ta ve věcech soukromoprávních), ačkoliv obecně nejsou zákonem z projednávání před soudy vyloučena, měla být ze soudní kontroly spočívající v posuzování jejich nicotnosti vyňata. Podle současné právní úpravy civilní soudy v řízení podle části páté o. s. ř. objektivně vyslovovat nicotnost správních rozhodnutí nemohou a současně soudy ve správním soudnictví obecně takovou pravomocí disponují.

23. Žalobce v žalobě namítá toliko nicotnost žalobou napadených rozhodnutí, a to z důvodu nedostatku věcné příslušnosti správních orgánů ve věci rozhodnout; soud proto není oprávněn žalobu odmítnout, jak navrhoval žalovaný. Žalovaný požadoval žalobu dle § 68 písm. a) s. ř. s. odmítnout s odkazem na usnesení NSS ze dne 31. 10. 2019, č. j. Na 194/2019 – 10, když byl přesvědčen, že žalobcem uplatněné námitky se, byť označené jako námitky nicotnosti, se nicotnosti jako takové netýkají, nýbrž jimi žalobce namítá nesprávný postup správních orgánů. Soud však s touto argumentací žalovaného nesouhlasí, jelikož žalobce svými námitkami fakticky míří a obhájí svůj právní názor o nicotnosti žalobou napadených rozhodnutí. Soud proto přistoupil k projednání této žaloby a posoudil napadená rozhodnutí z hlediska tvrzené nicotnosti.
24. Soud k pojmu nicotnosti správních orgánů nejprve v obecné rovině odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, sp. zn. 8 Afs 78/2006: *„nicotnost správního rozhodnutí vymezuje správní řád v § 77, přičemž se jedná o závažnou kvalitativní vadu rozhodnutí, ke které správní soudy přihlížejí z úřední činnosti (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Za nicotné rozhodnutí doktrína považuje případ, „[...] kdy úkon, který správní orgán učinil, není v důsledku určité závažné vady (či více vad) vůbec správním aktem, tj. projevem výkonu pravomoci správního orgánu v právním smyslu, ale paaktem, který není způsobilý vyvolat žádné právní následky. Nulitní správní akt není nadán presumpcí správnosti, nikoho (ani správní orgán, ani účastníky řízení) de iure nezavazuje a není vůbec považován za projev výkonu působnosti orgánu veřejné správy“ (Vedral, J.: Správní řád: Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012. s. 662.). Nicotnost tedy představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí, které jsou vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Nicotné rozhodnutí není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, pročť tedy jde o nezhojitelné právní nic.“*
25. Judikatura správních soudů postupně zpřesňovala výklad pojmu nicotného rozhodnutí. Za nicotná rozhodnutí jsou považována rozhodnutí, k jejichž vydání nemá správní orgán pravomoc nebo není absolutně věcně příslušný (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 3 As 7/2008 – 99, nebo ze dne 2. 11. 2006, č. j. 5 A 35/2002-73), rozhodnutí vydaná proti neexistujícímu subjektu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74) nebo pokud správní orgán rozhodl o nepodaném odvolání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 7 A 18/2001). Za vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí lze považovat také zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje [co není osobou v právním slova smyslu, zaniklému (zemřelému) subjektu], nedostatek

právního podkladu k vydání rozhodnutí, např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, sp. zn. 8 Afs 78/2006). Naopak nicotnost nezpůsobují méně závažné vady správních aktů. Obecně řečeno, není-li pochyb o tom, že rozhodnutí vydal oprávněný orgán v rámci svých kompetencí, netrpí vadami, které mohou způsobit jeho zmatečnost, neurčitost nebo nemožnost, přičemž je zřejmé, komu je určeno, nelze takové rozhodnutí označit za nicotné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 19/2004-53).

26. Soud při posouzení věci vyšel z následujících zákonných ustanovení:
27. Podle § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „*[p]řístup se zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi operátorem a podnikatelem poskytujícím veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. Propojení sítí se zajišťuje na základě písemné smlouvy uzavřené mezi operátory.*“
28. Podle § 80 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích: „*[v] případě změn a dodatků smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení se použijí odstavce 4 až 7 obdobně.*“
29. Podle § 80 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích: „*[n]edojde-li k uzavření písemné smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení sítí do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, rozhodne Úřad na základě návrhu kterékoliv smluvní strany spor o přístupu nebo propojení postupem podle § 127. Součástí návrhu smluvní strany na rozhodnutí sporu musí být návrh smlouvy se specifikací jeho sporných částí. Dnem zahájení jednání se rozumí den, kdy smluvní strana prokazatelně předala návrh smlouvy druhé smluvní straně.*“
30. Podle § 107 odst. 11 zákona o elektronických komunikacích: „*Předseda Rady v prvním stupni rozhoduje v řízení podle § 22, 22a, 22b, 23 a 127. Stanoví-li zákon, že o věci rozhoduje Úřad, statut Úřadu může stanovit, že v daném případě, s výjimkou ustanovení odstavce 8, v prvním stupni rozhoduje předseda Rady.*“
31. Podle § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích: „*Úřad podle tohoto zákona rozhoduje ve sporech, stanoví-li tak tento zákon*“
32. Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích: „*[p]ředseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti (§ 7) nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Podání návrhu podléhá správnímu poplatku. Lhůta pro vydání rozhodnutí činí 4 měsíce, ve zvláště složitých případech 6 měsíců.*“
33. Podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích: „*[p]ředseda Rady přizná účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady. Předseda Rady přizná náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.*“
34. Soud konstatuje, že v dané věci ze správního spisu vyplynulo a ani mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce a osoba na řízení zúčastněná, jakožto osoby oprávněné zajišťovat

veřejnou síť elektronických komunikací a poskytovat veřejné telefonní služby prostřednictvím této sítě veřejné telefonní služby na celém území ČR, uzavřeli dne 20. 4. 2015 písemnou formou smlouvu o propojení č. 025562-000-00 dle § 78 až 82 zákona o elektronických komunikacích. Předmětem smlouvy bylo propojení sítí elektronických komunikací mezi smluvními stranami (viz čl. 4 smlouvy), smlouva byla uzavřena pouze pro vzájemně si poskytované služby smluvními stranami dle dohodnutých podmínek (viz čl. 5 smlouvy); v čl. 6 smlouvy bylo ujednáno, že za služby poskytnuté druhé smluvní straně bude každá smluvní strana účtovat ceny za propojení; v čl. 19 smlouvy byla obsažena ujednání týkající se řešení sporů, kde se smluvní strany mimo jiné dohodly tak, že pokud nedojde k dohodě mezi smluvními stranami, budou se spory o plnění povinnosti k peněžitému plnění rozhodovat v rozhodčích řízeních a ostatní spory u ČTÚ. Soud doplňuje, že pojem propojení veřejných telekomunikačních sítí je definován v § 78 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích následně: „*[p]ropojením se rozumí fyzické a logické spojení veřejných komunikačních sítí za účelem umožnění komunikace uživatelům jednoho podnikatele s uživateli téhož nebo jiného podnikatele, nebo umožnění přístupu ke službám poskytovaným jiným podnikatelem. Služby mohou být poskytovány podnikateli, jejichž síť se propojuje, nebo jinými subjekty, které mají přístup k síti a splňují požadavky podle tohoto zákona.*“ Jelikož se smluvní strany nebyly schopny dohodnout na dodatku ke smlouvě o propojení týkající se nového znění její Přílohy č. 9 – ceníku MVNE, obrátila se osoba na řízení zúčastněná na ČTÚ s návrhem ze dne 29. 7. 2020 na vydání rozhodnutí dle § 127 zákona o elektronických komunikacích.

35. Smlouva o propojení ze dne 20. 4. 2015 je bezesporu smlouvou o propojení ve smyslu § 80 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Přičemž spory z těchto smluv vzniklé a týkající se uzavření jejich změn a dodatků je pak oprávněn v souladu s § 80 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích rozhodovat právě ČTÚ. ČTÚ, jakožto správnímu orgánu, tak svědčí věcná pravomoc rozhodovat spor mezi žalobcem a osobou na řízení zúčastněnou ohledně uzavření dodatku ke smlouvě o propojení. V § 107 odst. 11 a obdobně i v § 127 odst. 1 a 4 zákona o elektronických komunikacích je pak speciálně založena pravomoc rozhodovat o sporech dle § 127 stejného zákona předsedkyni Rady ČTÚ v pozici prvostupňového správního orgánu. Konkrétně tedy Předsedkyně Rady ČTÚ postupovala zcela v souladu se svými kompetencemi vyplývajícími jí přímo z ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, když přistoupila k vydání prvostupňového rozhodnutí. Pokud žalobce nesouhlasil s použitím slovního spojení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že Předsedkyně Rady ČTÚ vydala rozhodnutí „*postupem*“ dle § 127 zákona o elektronických komunikacích, soud ve formulaci dotčeného výroku neshledává žádné pochybení, naopak se jedná o přesnou citaci zákonného ustanovení, na jehož základě byla Předsedkyně Rady ČTÚ výslovně zmocněna k vydání rozhodnutí v dané věci. Rovněž tak i Rada ČTÚ byla oprávněna rozhodnout o oprávněm prostředku žalobce podaném proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí Předsedkyně Rady ČTÚ, což vyplývá z § 107 odst. 9 písm. b) bod 1 zákona o elektronických komunikacích. Soud tak dopěl k názoru, že oba správní orgány byly věcně příslušné k vydání žalobou napadených rozhodnutí. Soud tedy posoudil žalobní námitku nicotnosti za nedůvodnou, jelikož nemá za to, že by žalobou napadená rozhodnutí byla nicotnými akty.
36. Dalšími žalobními námitkami žalobce správním orgánům vytýkal, že vydanými správními rozhodnutími v dané věci obchází zákonné meze své rozhodovací pravomoci, neboť excesivně zasahuje do smluvní volnosti smluvních stran; že správní orgány nepostupovaly

v souladu se zákonem, když si uzurpovaly příslušnost ve věci rozhodovat, jelikož se spor netýkal povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích; že v textu správních rozhodnutí absentuje identifikace smlouvy, která by vyplývala ze zákona o elektronických komunikacích; že žalobce nebyl označen za podnik s významnou tržní silou, tudíž správní orgány svými rozhodnutími obcházejí procedury dle § 51 zákona o elektronických komunikacích atp. Soud je přesvědčen, že všechny uvedené námitky ve své podstatě cílí proti zákonnosti postupu správních orgánů při vydání správních rozhodnutí, avšak tyto se mýlí s podstatou námitky nicotnosti. Městský soud zdůrazňuje, že věcná pravomoc správních orgánů je v posuzované věci založena ve výše uvedených ustanoveních § 107 odst. 11, a § 127 odst. 1 a 4 a § 107 odst. 9 písm. b) bod 1 zákona o elektronických komunikacích. Splnění podmínek § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích (žalobní námitka rekapitulovaná v bodě 8 tohoto rozsudku) není svojí povahou námitkou nicotnosti, ale námitkou zákonnosti. Jinými slovy, i kdyby nebyly splněny podmínky uvedené v § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, jak žalobce namítá, nezpůsobovalo by to ztrátu věcné pravomoci, ale maximálně vadu nezákonnosti. Soud tak opakuje, že žalobou napadená rozhodnutí byla vydána věcně příslušnými správními orgány a žádné vady způsobující nicotnost správního rozhodnutí jako absolutní nedostatek formy, jeho neurčitost, uložení povinnosti, která by v právním smyslu vůbec neexistovala, nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí, soud neshledal. Tedy žalobní námitky, jimiž žalobce „pod rouškou“ nicotnosti napadá nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí, již není soud v dané věci ve správním soudnictví oprávněn vypořádat. Tyto námitky nepochybně budou předmětem navazujícího soudního přezkumu před Obvodním soudem pro Prahu 4 v řízení vedeném pod sp. zn. 11 C 128/2021, které bylo usnesením ze dne 29. 4. 2022, č. j. 11 C 128/2021 – 73, přerušeno do skončení tohoto řízení.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Lze tak uzavřít, že soud posoudil námitku nicotnosti žalobou napadených rozhodnutí v dané věci za nedůvodnou, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když právo na náhradu nákladů před soudem má ten účastník, který měl ve věci plný úspěch, přičemž žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto soud rozhodl tak, že žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá.
39. Výrok o nákladech řízení pod bodem III. rozhodnutí je rovněž odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů, zejména s odkazem na rozsudek NSS ze dne 21. dubna 2020, č. j. 6 As 218/2019 – 13, v němž NSS konstatoval následující: *„byť jsou správní orgány osvobozeny od placení soudních poplatků za kasační stížnost, vystupují-li v soudním řízení správním na straně žalovaných, správní soudy jim (na rozdíl od žalobců) v případě úspěchu ve věci v zásadě nepřiznávají náhradu nákladů řízení (např. spojených s účastí jejich zaměstnanců na jednání nebo se zastoupením advokátem, ani nákladů spočívajících v hotových výdajích), neboť povinnost správního orgánu hájit jím vydané rozhodnutí proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z jejich běžné úřední činnosti (viz zejm. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 AfS 11/2014 – 47, č. 3228/2015 Sb. NSS a judikaturu tam citovanou; k výjimkám srov. bod 29 citovaného usnesení). V případě úspěchu žalobce ve věci je naopak žalovaný povinen nahradit žalobci náklady řízení, včetně zaplaceného soudního poplatku. Jinými slovy, je-li žaloba důvodná, žalobce dostane zaplacený soudní poplatek zpět. Nelze také přehlédnout, že průměrné*

celkové náklady na jedno soudní řízení podstatně převyšují částku soudního poplatku ve správním soudnictví. Tyto náklady jsou hrazeny ze státního rozpočtu.“ Soud tak ve věci úspěšnému žalovanému nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, byť byl zastoupen advokátem, jelikož je jeho zákonnou povinností hájit svá rozhodnutí před správním soudem a soud je zároveň přesvědčen, že žalovaný disponuje dostatečným odborným personálem a potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení.

40. Výrok o nákladech řízení pod bodem IV. rozhodnutí týkající se osoby na řízení zúčastněné je dán § 60 odst. 5 s. ř. s., dle kterého osoba na řízení zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení, pouze pokud by jí vznikly náklady v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což se v daném řízení nestalo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20.12.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu